

Kapitel 28

Fortsättningen blev ett fall för riksantikvarien. Detta hade aldrig Jonte eller Sara hört talas om. Men de fick lära sig att en riksantikvarie var en hejare på gamla saker och byggnader och gärna ville ha ett ord med i laget när det gällde sånt.

Marianne hade suttit kvar och vaktat i kyrkan medan Sara och Jonte gått hem till Jontes föräldrar och berättat hur saker och ting låg till. De hade inte vågat röra innehållet mer i det lönnfack som nu stack ut från väggen i det nordöstra hörnet av kyrkan. Det kunde vara mycket känsligt, hade Marianne förklarat för dem.

Lönnfacket var lite smalare och lite högre än en kökslåda i ett äldre kök. När man gick upp på stegen kunde man titta ner i öppningen på ovasidan. Och där fanns alltså ett kors med Jesus på, ett krucifix. Kanske var det gjort i silver. Men det fanns också ett okänt innehåll i en liten påse av läder.

Jontes pappa hade ringt och väckt prästen Lars Ekman, som yrvaken hade kommit till kyrkan och gärna tagit över vaktandet, när han insåg vad man hade hittat i hans församlingskyrka. Jontes mamma bjöd hem Marianne och sa att hon kunde sova hemma hos dem i natt. Bertil Bergen-

falk hade svimmat när Lars Ekman mött honom i vapenhuset och berättat om ungdomarnas fynd. Hans hustru hade tagit hand om honom med orden att ”nu blir det äntligen slut på hans ständiga prat om detta lönnfack”.

Saras mamma och syster hade kommit hem till Jontes familjs hus. De hade inte hittat Sara i hennes rum och börjat leta. När de såg att det lyste hemma i Jontes hus hade de ringt på och blivit inbjudna. Klockan var då tre på natten och alla i huset var vakna utom Ellen.

Det var en alldeles speciell stämning när de satt kring köksbordet. Trots att det var varmt hade de tända några levande ljus. Mamma Cecilia hade kokat te och satt fram bröd, smör och honung. De talade dämpat med varandra dels för att inte väcka Ellen, men också för att de just upptäckt en dold hemlighet sedan fyrahundra år. Då passade det liksom att prata lite hemlighetsfullt. Jonte och Sara turades om att berätta om alla saker de varit med om och alla vägar fram till nattens upptäckt.

När klockan var åtta på morgonen ringde Marianne till riksantikvarieämbetet och fick tala med Bengt A. Florén, som var en omständig men trevlig människa. Han skulle genast sätta sig på flyget från Stockholm och ta en taxi från Kungsäter. Han beräknade att vara framme i Allboda om några timmar. Sedan detta ordnats ringde Marianne också till sjukhuset och såg till att hennes samtal kunde kopplas fram till förre kyrkoherdens Folke B. Olssons telefon på rehabiliteringsavdel-

ningen, sal 15. Den vänliga människan i sjukhusets reception hänvisade först till telefondiderna, men den ännu vänligare och ännu mer bestämda Marianne Olsson fick till sist sin vilja igenom.

Jonte och Sara hade då somnat och skulle sova sin längsta sovmorgon hittills under sommarlovet.

Kapitel 29

”Äntligen har vår lokaltidning något vettigt att skriva om!”

Förre kyrkoherden Folke B. Olsson satt i sin nya rullstol på verandan på Rosengatan 19 och bläddrade i lokaltidningens extrabilaga om fyndet i Allboda kyrka.

”Marianne, här är våra ungdomar på bild! Med riksantikvarien! Och här är du, min afrikanska lejoninna!”

”Jaja... min gubbe.”

”Och tänk att hitta ett så vackert krucifix i Allboda kyrkas väggar! Och inte nog med det – en pergamentbit med text från Johannesevangeliet! I Allboda kyrka!”

Folke tittade upp.

”Ett fragment med texten: *Jag är grinden. Den som går in genom mig ska bli räddad.* Det har funnits där under alla dessa år jag predikat i Allboda kyrka. Kan du förstå det, Marianne? Det ska bli mycket spännande att se hur gammal denna lilla textbit är. Det kan förändra hela forskningen kring Johannesevangeliet.”

Fyndet som Jonte, Sara och Marianne gjort i kyrkan hade verkligen gjort gott för Folkes hälsa. Han kände sig *ung på nytt som en örn* och var inte

lika tungsint som förut. Men också för Marianne hade det betytt mycket. Hon hade känt av en ny gemenskap som påminde henne om landet med zebrorna.

”Marianne, kan du inte berätta en gång till vad Jonatan sa när han stod på stegen?”

”Men jag har ju berättat det minst fyra gånger. Vi får bjuda hem dem allihop, båda familjerna, när du är lite starkare.”

”Ja det gör vi. I morgon!”

Kapitel 30

Sommaren hade gått över i höst och det var Tacksägelsedag. Den firades alldeles extra den här hösten med anledning av hemligheten med getsemanmålningen. Sara och Jonte satt bredvid varandra i kyrkan och sjöng med i psalmerna: *Kom inför Herren med tacksamhet, gamla och unga...*

Det var en stor dag för många av invånarna i Allboda. Den lilla kyrkbyn hade blivit ett resmål för bibelforskare från hela världen. Alla hade gratulerat Allboda för att ha ungdomar med en sån vetgirighet och förmåga att lösa lönnfackets gåta. Till och med Bertil Bergenfalk var lycklig eftersom han var den som fick ordna nattrum och skjuts från och till flyget för riksantikvarie Bengt A. Florén, som skulle hålla ett föredrag om fynd och föremål från våra medeltida kyrkor.

Prästen Lars Ekman predikade mycket bra, också enligt förre kyrkoherden Folke B. Olsson, om hur kyrkan har sina rötter i Jesus och apostlarnas undervisning men riktar sig till varje ny generation. Och att det blev särskilt tydligt för oss i Allboda församling genom att några ungdomar sökte och fann skatten.

Efter predikan fick Sara och Jonte gå fram och ta emot var sin kopia av silverkrucifixet som ett

halssmycke. Såna smycken skulle nu finnas till försäljning på kyrkans bokbord men Sara och Jonte fick de båda första exemplaren. Kyrkvärden som lämnade över dem fick tårar i ögonen och kunde inte låta bli att ge dem var sin kram också.

Men Karin Dahl var inte enbart positiv till det nya fyndet, eftersom det låg mycket arbete bakom hennes text för guidningen, ett arbete som nu tvunget behövde göras om. Efter hand gladde hon sig ändå, när turisterna lyssnade särskilt koncentrerat just på berättelsen om hur den värdefulla pergamentbiten hittats.

När Sara och Jonte hade ätit tårta i församlingshemmet och Bengt A. Florén skulle börja sitt föredrag, smet de ut och gick till kyrkans parkering. Där satte de sig på kyrkmuren och såg de gulröda löven singla ner från lönnarna. Det lukade höst. Solens strålar strilade genom de höga trädkronorna på kyrkogården och spelade vackert på lövmattan nedanför kyrkmuren.

”Det var en bra sommar”, sa Jonte.

”Håller med”, sa Sara.